

LÁ THƯ MỤC VỤ

Nếu xét về cách thức và kỹ thuật giam giữ tù nhân, thì phải công nhận một điều : cộng sản là bậc thầy. Kẽm gai rào ba bốn lớp, xen lẫn với hào sâu có cắm chông, mọi góc có tháp canh với đèn pha và súng AK trực sẵn, chó Đổng Đức được huấn luyện tinh khôn tuần tra đều đặn, vài nơi còn giăng thêm hàng rào điện... Chế độ ăn uống chỉ vừa đủ để tù nhân đừng chết đói, sức lực càng ngày càng suy sụp, đi đứng không vững. Cộng với hệ thống ‘chó săn’ hay ‘ăng-ten’ (antenna) cài thật tinh vi giữa các tù nhân, lúc nào cũng nghe ngóng, rình mò thu thập tin tức để tổ giác lập công... Nên người tù hầu như dễ chấp nhận rằng việc vượt ngục chỉ là một giấc mơ thôi !

Vâng, chỉ có trong mơ người tù mới vượt thoát ra khỏi hệ thống ‘thiên la địa võng’ chẳng chịt ấy. Chính vì vậy, đối với riêng tôi, trong những năm tháng tù đầy, điều tôi thích nhất là ‘đi ngủ’ vì đó là lúc tôi được quyền mơ mà không ai cấm cản được. Nhiều đêm tôi mơ thấy mình ngồi giữa những người thân yêu trong gian bếp chật hẹp thờ gia đình tôi ở sâu trong hẻm ‘lò heo mới’ Bà Chiêu. Tôi cũng thường mơ thấy mình đi mở máy bơm nước giếng trong đệ tử viện La San Mossard Thủ Đức, nơi tôi phục vụ đến ngày bị bắt. Tôi cũng từng mơ thấy mình mặc đồng phục Hướng Đạo tham dự một trại huấn luyện nào đó rất đông đảo các em Hướng Đạo Sinh. Một lần tôi mơ mình đang chơi đá banh với các em đệ tử, tôi lừa banh gần sát khung thành rồi lấy hết sức bình sinh ‘sút’ vào goal ! Eo ôi, lúc đó cả buồng giam giật mình thức giấc vì tiếng kêu cứu của vị linh mục nằm sát bên tôi. Các người cai tù vội kéo đến điều tra, thì ra tôi đá thật mạnh vào thân xác tiều tụy của vị linh mục ấy !

Giấc ngủ chẳng những bồi bổ cho thân xác gầy còm lúc nào cũng thiếu ăn của tù nhân mà còn thoả mãn ước mơ tự do mà người tù lúc nào cũng khao khát. Chính vì thế mà tiếng keng báo thức là một cái gì đáng ghét bởi nó kết thúc thật tàn nhẫn niềm hạnh phúc của những kẻ khốn cùng, đặt trước mặt họ cuộc sống thê lương mà họ phải cam chịu. Có những người tù muốn ‘ngủ’ vĩnh viễn để kéo dài những giấc mơ tuyệt vời về hai chữ ‘tự do’. Trong thời gian tôi bị liệt nằm tại chỗ (sau khi té xuống giếng), mỗi lần chiêm bao tôi thấy mình đi đứng, chạy nhảy, vài lần còn bay như chim... để rồi thức dậy với hai chân vô dụng nên thức dậy làm gì cho khổ nhĩ ? Hồi tưởng lại những năm tháng ấy, tôi nhớ lại nhiều cách thức dậy mỗi sáng của anh em tù nhân và của chính tôi.

Hầu hết tù nhân không ngủ được, mong mau tới sáng với hy vọng được gọi tên để nhận ‘bưu phẩm’ (quà thăm nuôi gia đình gửi bằng bưu điện). Có những tù nhân vui mừng thức trắng đêm mong mau thức dậy để gặp mặt những người thân yêu từ phương xa ra thăm. Có những tù nhân lo lắng không chợp mắt được vì hôm sau phải ra tòa bởi vụ án bị xét lại mà dữ nhiều lành ít. Riêng tôi, những buổi sáng không phải đi lao động khổ sai tôi thức dậy thật hăng vì hôm đó sẽ có nhiều giờ học hỏi hầu giữ bộ óc không bị rỉ sét. Cách tôi thức dậy sẽ ảnh hưởng trên suốt một ngày tôi sống, thật chí lý khi cổ nhân có câu : “Nhất nhật khởi ư Dawn – Nhất niên khởi ư Xuân”. (một ngày bắt đầu từ giờ Dawn , một năm bắt đầu từ mùa Xuân). Cho nên cách thức dậy quan trọng biết bao !

Trong mùa Vọng, chúng ta thường nghe lời mời gọi : “Hãy thức dậy ! Hỡi những ai ngủ mê !”. Mùa Vọng là tiếng keng thiêng liêng đánh thức tâm hồn mỗi người. Mà xét cho cùng thì **đời sống thiêng liêng** là những cuộc thức dậy không bao giờ chấm dứt, chỉ chấm dứt khi linh hồn về với Chúa, diện kiến tôn nhan Ngài. Trên đường lữ thứ trần gian, chúng ta có thể lựa chọn một trong hai cách sống sau đây: Một là ngủ mê mết, chẳng muốn thức dậy tí nào vì đời chả có gì vui bởi lẽ chẳng ai thương mình và đương nhiên mình chẳng thương ai; hai là sẵn sàng thức dậy thật hăng vì nhận ra muôn vàn hồng ân khi ý thức rằng mình vốn phận thấp hèn mà được đấng thương vô điều kiện, được ấp ủ trong đại dương yêu thương, mình được yêu thương và mình cũng thương yêu.

Đã sang tuần thứ hai mùa Vọng, thánh Gioan cất tiếng mời gọi “Hãy thống hối ăn năn”- Hãy thức dậy trong đời sống thiêng liêng. Thời gian cứ lạnh lùng trôi qua. Đời sống mỗi ngày một ngắn đi. Hãy chộp lấy những gì hiện tại. Hãy sống 3 tuần còn lại của mùa Vọng 2013 thật hăng say vui vẻ để suốt một năm Phụng Vụ mang lại nhiều hoa thơm cỏ lạ

Hồng.

Linh mục Phạm Quang